

малко. Единъ отъ Чичиковитѣ войници, който разбираше нѣщо отъ хырургыѣ, като го повикахмы да разгледа ранѣтъ на Лодоискѣ, увѣри ны, че не е опасна, защото е на подплесь, понеже провалникътъ Дурлинскый, утѣсняванъ отъ оковытъ и ослѣпенъ отъ отчаяніето си, нанесълъ бѣ само лекъ ударъ.

Чичиканъ, щомъ ся увѣри, че животътъ на Лодоискѣ е вѣнъ отъ опасность, прости ся съ насъ и ся пригответи да си трѣгне. Оставямъ ви каза, петтимата прислужници които дойдохъ съ Пулоскаго, хранѣ за доста врѣме, орѣжія, шесть добри коніе, двѣ покриты кола и всичкытъ человѣцы на Дурлинскаго яко и здраво вързаны, палкникътъ господарьтъ имъ не е вече живъ и азъ си трѣгнувамъ, защото ето зора ся сипнува. Да не си трѣгвате отъ тука додѣ ся не разсъмне добръ, утрѣ имамъ да обиходиѣ и другы мѣста. Сбогомъ юнацы ! Да кажите на Поляцытъ си, че Чичиканъ не е всякога злодѣень бѣсъ; по нѣкога и дава съ едиѣтъ си рѣкъ това което е ограбилъ съ другѣтъ; останѣте си съсъ здравіе.

Това като каза даде знакъ да трѣгнѣтъ, и татаритѣ като минѣхъ мостѣтъ, удалечихъ ся на бързо. Едвамъ ся минѣхъ два часа нѣщо отъ походаіето имъ, и ето мнозина отъ близусѣднытъ благородницы спомаганы и отъ нѣколко стражари, дойдохъ на помощъ на Дурлинскаго противу татаритѣ. Пулосскый излѣзе самъ та ты посрѣщнѣ и расказа имъ какъ е станѣла работата. Нѣкои отъ тѣхъ подсторены отъ неговытъ думы, рѣшихъ да ны придружатъ до Вое-